

158

לפי הודעות דובר צה"ל נרצחו במהלך השבוע שחלף שני פלשתינים. בנוסף על כך, נמסר מבתי-חולים שונים על חמישה ערבים המאושפזים במצב קריטי, לאחר שנמצעו פצעים אנושים בירי אחיהם. ספירת "דיעה אחרת" מראה, כי מאז פרוץ מאורעות האלימות הערבית ב-9.12.87 קטל הטרור 158 איש ואישה, ערבים ויהודים, לפי הסריט הבא:

- 118 ערבים נדקרו נורו ונשרפו.
- 40 יהודים נרצחו.
- 1 חייל ישראלי נעדר.

מאיד לפשץ

עוד לא נולד פוליטיקאי יותר פוליטי משמון. עוד לא היה לנו שר אוצר עתיר מחללים, דל תוצאות, מרובה יועצים ומר רוקן קופות כפרס. הוא כמו סופת הוררי קאן העוברת על הכלכלה – מסתובב לו בספירות העליונות, עושה המון רוח, ול-אחר שמתפזר אבק יחסי-הציבור מתב-רר שנשאר חורבן גמור.

ויתכן שבבסיס אכן מדובר באיש טוב, ונכון וחרוץ. כבר אי אפשר להגיע ולמ-צוא את הגרעין החיובי הזה שעטוף בש-כבות כה רבות של רפס פוליטי, בוץ מדי-ניבטחוני ולאחרונה, גם החלטות הרוח-אסון במישור הכלכלי.

נכנס לו השגעון להיות בן-גוריון, נדבק בו הדיבוק להיות מנהיג. כאילו כל אחד יכול, אפילו אם לא שירת מעולם בצבא, וגם אין לו השכלה פורמלית מי יודע מה, ועיקר כוחו נובע בעצם מתככים ושירקס בתוך ומוץ למפלגה.

אולי היפנטו אותו להאמין כי הוא באמת איזה הוגה דיעות מדיני-כלכלי גדול. אולי השתכנע, באופן עצמי, בכושרו הפילוסופי להציע את מדינת ישראל לעבר העתיד הורוד. בינתיים ענקי הרוח והמעש המפאיניקיים הלכו בדרך כל בשר, ובמקום המאורות הגדולים נשארנו

חוד החנית

גל ההיסטריה ששטף את התקשורת הישראלית לנוכח הידיעות בדבר הפעילות של "חוד החנית" בקולומביה, אינו מפתיע. מאז סאברה ושאתילה ועד היום התופעה חוזרת על עצמה. תוך יום כבר ידעו עיתונאינו בבתי הקפה בתל-אביב מי אימן את מי בקולומביה, מתי ואיפה.

אך בסופו של דבר יחסה הרישמי של ישראל צריך לשקף הבנה לפוטנציאל הכל-כלי והפוליטי האדיר הצפון בתופעה. חברות אלה מתבקשות לפעול בעיקר בעולם השלישי, שם חומרי גלם ושוקים גדולים. בתי קופה הקולוניאלית רווחה האימפריה לפיה הכומר סולל את הדרך לחייל ולסוחר הבאים בעקבותיו. על הכומר אחנו יכולים לוותר, כמו על השתלטות הטוטאלית הקולוניאלית. החייל הישראלי דרוש ורצוי במ-קומות שבהם הוא מוזמן לפעול ויכול לסלול דרך לסוחר ולתעשיין הישראלי.

ספק אם ישראל הרישמית נהנית מהחופש הנפשי והפוליטי הדרושים כדי לדון בצורה מאוזנת בתופעה של חברות האבטחה בלי להיות מושפעת מההיסטריה התקשורתית ומעמדת האמריקאים. התופעה אינה נקיה מהבטים שליליים, אך מבחינת האינטרס הישראלי החיובי שבה הוא צריך להכריע את הכף. עוד לא הזכרנו בכל האמור לעיל מע-לות אחרות כגון המוצא והפיצוי שיש בחב-רות האבטחה למרץ האדיר הכלוא במחזור אחרי מחזור של אנשי יחידות עילית שמש-תחרים מהצבא במיטב שנותיהם.

אבירי הדמוקרטיה בתקשורת, שמונעים גישה לעיתון או למיקרופון מכל אדם שאינו חושב כמותם, כבר הביעו את החשש שחברות האבטחה תהווה סכנה לדמוקרטיה. לדעת החוששים פונקציה כמו עזרה צבאית לגור-מים בינלאומיים צריכה להתמלא ע"י המ-דינה. כדאי להזכיר לאלה שחושבים כך שא-חד המהלכים המכריעים בהסטוריה, השמדת הארמדה הספרדית הגדולה ב-1588, לא בוצע ע"י הצי הבריטי אלא ע"י הצי המאוחד של שלושה אנשים פרטיים: סודרי הים דרייק, הוקינס ופרובישר.

כשפראנסיס דרייק ניקש את הסכמתה של המלכה אליזבת לתקיפת הארמדה, היא השיבה: "מלכת אנגליה אוסרת עליכם. אל-זאבת תורה לכם מאוד". זה, בערך, צריך להיות יחסה של ממשלת ישראל לפעילותן של חברות האבטחה. מעלתן הגדולה של חברות אלה היא שממשלת ישראל יכולה תמיד לנער את חוצנה מהן. מכל מקום – אסור לדרוף אותן ואת אנשיהן. ומעל לכל – יש לזכור כי בעסקים אלה לא תמיד הכל יכול להיות חלק וישר כסרגל וכי לא תמיד ניתן יהיה לעמוד בקריטריונים הנעלים שהם נר לרגליהם של אנשי מוסר רגולים כמו העיתונאי הישראלי המצוי.

מרדכי הורוביץ

נו כבר את הפנטזיה והאילוניה. שמענו מפי על "הצמיחה כמטרר עליונה" (עוד כשהיה ראש-ממשלה), וקיבלנו בפועל הזרמה אדירה לקופת "סולל בונה" הרי-קה. קראנו את תחזיותיו האופטימיות כשר-אוצר על התפתחות הכלכלה, אך במציאות האבטלה הולכת ומחריפה, למרבית החרפה.

אז מותר לחשוד בטיפוס הלא-בדיוק כשר הזה. אפשר להניח כי מסתתרת כאן איזו אינטריגה פוליטית קטנטנה. למשל, שליטה מלאה על קידום נושאים הקר-בים לליבו של ראש-עירייה מהמפלגה ה-נכונה. או הכשלת פרויקט במקום מסו-יים והעברתו לאיזור אחר. אם הרב דרעי יושב עם שימון באותה ועדה יש מקום לצלצל בכל פעמוני האזעקה.

קצת קשה לראות כרגע את התור הא-רוח של המשקיעים הנלהבים, הנדחקים מול דלתות האוצר כשבידיהם פנקסי צ'קים ושקי קמח גדושים במזומנים. עדיף היה כמובן להוריד את שיעורי מס-

תקועים עם יעקבי, פרס, נבון וחריש כפנסי כיס בלתי תקינים.

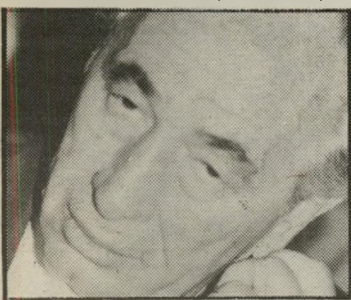
והם מנהלים לנו חלק גדול מהמדינה. וזאת הסיבה שהמצב די נורא בחקלאות, בחינוך, בשרותי התקשורת והבריאות. אנשים בינוניים, ופחות מכך: אנשים מוג-בלים שכל חייהם עוסקים בשיטוט במר-חבי המיסדרונות הפוליטיים – מופקדים על מערכות מסובכות שאין להם את הי-דע והנסיון כיצד לטפל בהן ולארגנן.

כך מסוגל שר אוצר חדש, נטול מושג בכלכלה, לבצע פחותון חפזי ימים ספו-רים לאחר כניסתו לתפקידו, ולגרום לנ-זק של מאות מיליונים למשק. וכך פעל פרס למכירת "החברה הכלכלית" בחצי משויה, במיכרז סגור ובחשאינות גמורה. בין הרוכשים אחד אלעזר פישמן – אותו מהמר בכספי אחרים, שתרם להתמוט-טות המניות החופשיות בינואר 83 ולס-גירת מפעלים יצרניים. כולל אובדן של מיליארדים למשקיעים פרטיים וגם, וב-עיקר, לחבריו בקיבוצים.

זאת הדרך לסגור מעגל: ביד שמאל מוציאים 600 מיליון דולאר, או שני מיל-יארד (במדינת הפארטאץ איש הרי לא יודע בדיוק מהם המספרים המדוייקים) ותורמים אותם ברוחב לב לקופת הקי-בוצניקים שהתרוקנה עוד אז, בימי ה-בורסה העליזים. ביד ימין מוכרים נכס לאומי ומכשיר כלכלי, בחצי מחיר ובז-ריאות חשודה, לספקולנט מפוקפק מבית היוצר של תנועת העבודה.

והשבוע כבר אישרה הממשלה את הי-פיקציה האחרונה שהמציא חליל הקסם של שמעון פרס. משהו שאי אפשר לה-נגד לו, חלום אמריקאי באמצע הקיץ המזרח-תיכוני. ביטול הביורוקרטיה, אי-רוח תהליכים, ועדת-על של שרים תקיפים והחלטיים. מאה פרויקטים חדשים, הש-קעות מבטיחות במאות מיליוני דולאר-רים, מיליארדים. חיסול האבטלה, מני-עת הירידה והגברת העליה – בקיצור חזון אחרית הימים וגאולה שלמה. אבל לצערנו הרב, אנחנו הרי מכירים את שימון, על פודליו, ידידיו ויועציו. ראי-

נתן סרנסקי, העולם הזה

שר אוצר פרס

פנטזיה, אילוניה, פודלים ואחיותיניים ההכנסה בכדי ליצור תמריץ להשקעה ולרז צמיחה. פרס דווקא העדיף להעלות מיסים ולהציב את כלכלת ישראל כנגד כל הסיכויים. עכשיו יש לו עצצוע חדש לשחק בו, עד שייצא האוויר מהבלון. נא צפו בדאגה להברקה הבאה של יו"ר מפ-לגת העבודה. "יש לו חלום", אבל אנחנו משלמים כל יום את החשבון.

רענן לוריא מדבר:

